

PHẬT NÓI KINH ĐẠI THỪA BÍ MẬT CHẶNG NGHĨ BÀN CỦA NHƯ LAI

QUYỂN 12

Phẩm 14: CHUYỂN PHÁP LUÂN (Phần 2)

Bấy giờ Thế Tôn liền đến vườn nai chư Tiên đọa xứ, thuộc nước Ba-la-nại. Đến nơi, Thế Tôn hóa hiện mỗi thân đều ngồi nơi tòa Sư tử. Lúc đó, Phạm vương, Đế Thích, các Đại Bồ-tát ai nấy cũng đều thấy Như Lai ngồi trên tòa của mình cúng; ngồi trên tòa ấy chuyển đại pháp luân. Thấy vậy, các chúng đều sinh tâm hoan hỷ thanh tịnh, không còn thoái chuyển với đạo Giác ngộ cao tột.

Khi Đức Thế Tôn đã ngồi trên tòa Sư tử tối thượng, tức thời mười phương vô biên thế giới đều chấn động, có ánh sáng lớn chiếu sáng khắp nơi.

Lúc đó Đức Thế Tôn liền nhập Vô biên cảnh giới Tam-ma-địa. Khi Thế Tôn vào Tam-ma-địa ấy rồi, lúc ấy tam thiên đại thiên thế giới, tất cả đại địa bằng phẳng như lòng bàn tay. Lại có tất cả chúng sinh trong tam thiên đại thiên thế giới, hoặc địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, trời, người các nẻo, tất cả các loài chúng sinh đều được an lạc, không có một chúng sinh nào bị tham, sân, si và các phiền não nhiều hại, cùng khởi tâm Tử, tưởng nhau như cha mẹ.

Lại nữa, khi Thế Tôn nhập Vô biên cảnh giới Tam-ma-địa ấy, có vô lượng a-tăng-kỳ Bồ-tát ở mười phương đều tập hội đến lắng nghe chánh pháp. Khi ấy tất cả những hạng có đầy đủ oai lực tận trong tam thiên đại thiên thế giới như Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân, Phi nhân v.v... đều đến Phật hội lắng nghe chánh pháp.

Tịch Tuệ nên biết! Lúc Thế Tôn sắp nói pháp, khắp nơi trong tam thiên đại thiên thế giới, tất cả chúng trời, người đều đến tập hội vây kín xung quanh, đến nỗi một đầu sợi lông xen cũng không lọt. Tất cả đại chúng như vậy đều vì muốn nghe Thế Tôn tuyên thuyết chánh pháp.

Khi biết tất cả trời, người đại chúng đều đã tập hội, Đức Thế Tôn liền xả định phát khởi tâm đại Bi, nhìn khắp tất cả chúng hội với con mắt hiền từ thanh tịnh. Đức Thế Tôn chuyển chánh pháp luân, dù là Sa-môn, Bà-la-môn và tất cả hạng người khác cũng đều cùng một pháp.

Lại nữa, này Tịch Tuệ! Đức Như Lai chuyển pháp luân là vì tất cả chúng sinh, vì khiến cho tâm ý họ được hoan hỷ và để cho tất cả chúng sinh trong chúng hội, mỗi vị đều biết rõ pháp mà Phật nói. Khi Phật Thế Tôn sắp chuyển pháp luân, trước đó có mười phương vô lượng a-tăng-kỳ Bồ-tát đều đến tập hội lắng nghe chánh pháp. Đồng thời cũng có trăm ngàn ức triệu Thiên tử Dục giới, Thiên tử Sắc giới cũng tập hội đến lắng nghe chánh pháp.

Khi ấy Đức Thế Tôn nói như vậy:

–Này các nhân giả! Mắt không phải là thường pháp. Vì sao? Vì nếu lấy Khổ để nói, thì người đáng được độ nghe nói mắt này là khổ? Nếu đem vô ngã để nói, thì

người đáng được độ nghe nói mất là vô ngã. Nếu đem không để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất này là không. Nếu đem tịch tĩnh để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất này là tịch tĩnh. Nếu đem xa lìa để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất này là pháp xa lìa. Nếu đem vô thường để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất này là vô thường. Nếu đem không y chỉ để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất là không y chỉ. Nếu đem như huyễn để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất là như huyễn. Nếu đem như mộng để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất là như mộng. Nếu đem như bóng trăng in nước mà nói, thì người đáng được độ nghe nói mất như bóng trăng in nước. Nếu đem hình bóng để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất như hình bóng. Nếu đem như tiếng vang để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất như tiếng vang. Nếu đem Không, Vô tướng, Vô nguyện, vô tác, vô sinh, vô khởi... để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất là Không, Vô tướng, Vô nguyện, vô tác, vô sinh, vô khởi. Nếu đem duyên sinh để nói, thì người đáng được độ nghe nói mất là duyên sinh. Nói về mất đã như thế thì tai, mũi, lưỡi, thân, ý cũng lại như vậy. Cho đến đem duyên sinh để nói, thì người đáng được độ nghe nói ý là duyên sinh. Sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp nghĩa ấy cũng vậy. Hoặc nghe nói về không, hoặc nghe nói năm uẩn là vô thường hoặc nghe nói mười tám giới là vô thường, hoặc nghe nói mười hai xứ là vô thường, hoặc nghe nói Khổ, hoặc nghe nói Tập, hoặc nghe nói Diệt, hoặc nghe nói Đạo, hoặc nghe nói bốn Niệm xứ, hoặc nghe nói bốn Chánh đoạn, hoặc nghe nói bốn Thần túc, hoặc nghe nói năm Căn, hoặc nghe nói năm Lực, hoặc nghe nói bảy Giác chi, hoặc nghe nói tám Chánh đạo, hoặc nghe nói Xa-ma-tha, hoặc nghe nói Tỳ-bát-xá-na, hoặc nghe nói về pháp duyên sinh, hoặc nghe nói về pháp tương ứng Thanh văn, hoặc nghe nói về pháp tương ứng Duyên giác, hoặc nghe nói về pháp tương ứng Đại thừa.

Lại nữa, này Tịch Tuệ! Như Lai chuyển pháp luân đều vì tất cả chúng sinh, vì khiến cho tâm ý họ được hoan hỷ nên chuyển pháp luân. Lại nữa, Như Lai chuyển pháp luân là làm lợi ích rộng rãi cho tất cả chúng sinh. Giả sử như có người trí tuệ ngang bằng với Xá-lợi Tử, ý muốn trừ lượng để hiểu rõ được pháp này, dù có trải qua trăm kiếp cũng không thể hiểu nổi, huống là những người khác.

Tịch Tuệ nên biết! Đức Như Lai từ lúc mới phát tâm, đến Bồ-đề tràng hàng phục quân ma, dùng tiếng rống sư tử vang dội trang nghiêm thù thắng, dùng thần thông du hí để chuyển đại pháp luân. Lúc làm việc lợi ích thù thắng như vậy, có tám vạn bốn ngàn trời, người phát tâm hướng đến quả vị Giác ngộ, vô lượng chúng sinh được thành thực trong địa vị ba thừa.

M